

TISZAVIDÉK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 3 frt — kr. ²⁰/₁₀₀ Negyed évre - frt 75 kr.
Fél évre 1 frt 50 kr. ²⁰/₁₀₀ Egyes szám ára 6 kr.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Hirdetéseket úgy a kiadóhivatal, mint a Reiter-
ügynökség Budapesten jutányosan vesz fel.

Felelős szerkesztő és kiadó:

S Z I L B E R J Á N O S.

SZERKESZTŐSEG:

Csongrád, Magtár-utca 41. szám, hová a lap ezellen
részét illető minden közlemény intézendő.

KIADÓHIVATAL:

Csongrád, Magtár-utca 41. szám, hová az előfizeté-
sek, hirdetmények intézendők.

Kiállítási hiénák.

— aug. 10.

Erősen készülnek a millenium meg-
ünneplésére az országos kiállításon. Ha
az ezredéves nemzeti ünnepre szóba
hozott egyéb alkotások és tervek el-
posványodnak és a kiállításon egész
erővel dolgoznak és az előhaladás épít-
kezésekben, berendezkedésekben már
oly mérvű, hogy az országos tárlatot két-
ségkívül meg lehet nyitni pontosan és
fényesen, a mint kívánja és előmoz-
dítja ezt a sikert minden jó hazafi.

Már meg lehet állapítani, hogy az
ezredéves kiállítás sikerülni fog, mert
mindenben meg vannak erre az előze-
tes feltételek és a mi különösen a ter-
mészetszerűleg domináló igazi kiállítá-
st illeti, a tárlatnak e részében biz-
tosítva van az egész ország-számottevő
ipari tényezőnek részvétele és az, hogy
a kiállítók a legmagasabb ambícióval
mennek erre a versenyre, mely egy-
üttal a főlemelő ünnepnek színtere is,
a bemutatása egy vizontagságos ez-
redév küzdelmes haladásának és a
próba arra, hogy meg tud már állani
az ország a maga lábán, csak legye-
nek kormány-férfiai és törvényhozói a
kik a közgazdasági önállóságot köve-
telni és elérni tudják.

Bizo nyára ennek a törekvésnek szol-
gálta vezette az ország gyárosait és
iparosait, mikor tulnyomva súlyos anyagi

helyzetükhöz képest nehéz és nagy
áldozatokat hoznak az ezredéves kiállítá-
ásra, mert azt akarják, hogy a meg-
jelenésük egyenkint és együtt impozáns
legyen és hogy elérjék a kettős célt,
melyet oly helyesen szem előtt tartot-
tak. Azt, hogy a magyar ipart a maga
nem kicsinyelhető értékében mutassák
be a külföldnek, mely kétségtelenül tö-
megesen lesz képviselve az ezredéves
kiállítás között és azt, hogy a magyar
ipart bemutassák — a magyaroknak,
kik még mindig elfogultak vele szem-
ben és előnyt adnak a külföldi készít-
ményeknek.

Nagy szolgálat az, melyet a ma-
gyar iparosok tesznek, ezen a kiállítá-
son a közérdeknek, és ezt természetese-
n méltányolni fogja a kiállítási igaz-
gatóság, méltányolni fogják a zsűrik
teljesen önkényt, mindenkinek az ér-
deme szerint és az őt megillető mér-
tékből a nélkül, hogy bárkinek is szük-
sége lenne valami közvetítésre, pro-
tekczióra, vagy éppen holmi mille-
niumi íródak, lapok támogatására, me-
lyek már is gombamódra teremnek
a fővárosban, hogymindefféle czime-
ken kizsarálják a hiszékeny közönséget.

Mire megnyílik a kiállítás és meg-
kezdődik Budapestre a remélt népván-
dolás, az ottani rendőrség kifüggeszti
megint azokat az ösmert táblákat, me-
lyekről feltűnő betűk hirdetik a világ

minden nyelvén, hogy: „Óvakodjunk
a zsebmetszőktől.“

De mi már most kifüggesztjük ezt
a táblát és nem hangsúlyozhatjuk eléggé
az érdekeltek előtt, hogy az istenért:
óvakodjanak már is azoktól a zseb-
metszőktől, kik írott és nyomtatott
körlevelekben ajánlkoznak az érdekeik
képviselésére, kitüntetések szerzésére és
mindenre, a mivel előleget, pénzt esz-
komotirozhatnak ki a zsebeikből.

Messze vagyunk még a kiállítástól,
de a tolvajok és szédelgők már is meg-
jelentek az ő harcsterükön, a hol meg-
támadják becsületes és hiszékeny kö-
zönséget. Egymásra akadnak a főváros-
ban a kétes értékű vállalatok, melyek
a kiállítók megzsarolására pályáznak
felajánlva szolgálataikat, hogy a kiállítá-
s tárgyaira számára, a legjobb elhe-
lyezést, az eladást, a kitüntetést bizto-
sítjuk és ezért nem kérnek sokat, csak
valamely szerény jutalékot és egy kis
előleget; mert jól tudják ezek a széd-
elgő gazok, hogy semmi szolgálatot
nem képesek tenni, hogy tehát csak
egy bizonyos nekik: az az előleg, a mit
ki tudnak zsarolni egy-egy hiu és hi-
székeny embertől.

Az avatottabb kiállítók már tudják, a
többiek pedig vegyék tudomásul, hogy az
országos-kiállításon nincs szüksége pro-
tekczióra senkinek, sem a tárgyai elhe-
lyezésénél, sem a zsűri ítékezésénél,
sehol. Ha valakinek jogos kívánságai

A TISZAVIDÉK TÁRCZÁJA.

NEM MONDOM ÉN . . .

*Nem mondom én, hogy életem
Mint a csillag ragyog fennen,
Mint üstökös sötét éjjel
Égi fényét ontja szíjjel.*

*Az életem gyertyavilág,
Fényt, meleget keveset ad,
De kiért a szívem dobban
Annak nálam jó dolga van.*

*Mert kit egyszer megszerettem,
Kit én bálványommá tettem:
Szívem attól el nem válik,
Szeretem azt mindhalálig.*

*Szeretem, ha viszont szeret,
Szeretem, ha nem is szeret,
Boldogságban, búbánatban
A szerelmem változatlan.*

Maróthi János.

Mondúrban.

— Tizenhárom nap a katona életből. — (Vége.)

Az „őreg“, kit korára nézve bátran le-
hetne fiatalnak is nevezni, katonás pontos-
sággal jelenik meg kora reggel és megtartja
az első „bemutakozót“. Szép, férfias arcán
a szelid jóság tükröződik le; válogatott sza-
vaiból a nemes lélek humanizmusa beszél,
olyan kellemes érzést keltve az ember lelké-
ben, mely önkénytelenül is sejti, hogy ez az
uniformisos szép, daliás ur, egyuttal ember
is. A kemény, edzett katona-lelket átfutó kel-
lemes érzés a legnagyobb tiszteletre és res-
pektusra ösztönzi a különféle természetű és
jellemű embereket „az öreg“ iránt.

Bolyhos, idő előtt megvénhedt, szürmőcz,
emberek bámulják kimeresztett szemekkel
az őreget, a mint az végig nézi őket a ki-
mustrált, szinehagyott mondúrban s tuda-
kolva kérdi:

— Hiányzik valakinek valamije?

Egymásra néznek, mintha egyik a má-
sikat biztatná, hogy szóljon: igenis hiány-
zik: vergónia szalag, diustfreit, s több ehhez
hasonló, kedvezményes dolgok, miket való-
színűleg véletlenségből felejtettek csak ki
a „Gebühren-vorschrift“-ből.

— A kinek valami kérése van lépjen
előre.

A szakaszban mozgás támadt és előlép
egy pár ember.

— Kapitány ur alásan kérek dupla-me-
názsit.

A kapitány ur önkénytelenül elneveti
magát, mire az egész szakasz, mint egy kó-
rus röhögésbe tör ki.

Sunyi, alázatos képű, szürmőcz áll, job-
ban mondva görnyed a kapitány ur előtt;
az adjusztált mondur is csak úgy libeg vézua,
elsóványodott tagjain.

— Hogy hívják?

— Engem!?

— Magát, magát.

— Az apám Mózsinak, az anyám Mó-
ricznak, a feleségem . . .

— Ostoba! — rival rá a kapitány. Azt
kérdem mi a neve?

A buta képű ember arcza meggyulik,
szemei nagyra nyílnak és mint a ki nem
értette meg a kérdést bámul bambán a ka-
pitány ur komolyravált arczába.

— Wie heissen sie?

— A zaj, Abrahám Kohu bitte.

vannak forduljon azzal a kiállítás-igazgatóságához, mely mindenben eljár kötelességből és maguknak, az érdekelteknek megtesz minden lehető szolgálatot, de természetesen elvből vissza kell, hogy utasítsa mindazoknak a szédelgőknek közvetítését, kiket találóan csak kiállítási hiénáknak lehet nevezni és a kikre a fővárosi rendőrségnek kötelessége ügyelni, nehogy sikerrel folytathassák aljas kalózkodásaikat.

Jól megértsék hát az iparosok: semmi, de semmi közbenjárásra nincs szükségük, legföllebb a kerületi-bizottságaik támogatására, a mely nem kerül egy krajczárba sem. És ha e szerint akárki, akárminő ürügy alatt az iparosokhoz fordul, ha szolgálatait ajánlgatja pénzért, vagy ingyen, ha szaklapot, kiállítási közlönyt, ha reklámat kínál: nehogy lépre menjen és bár csak egy forintot kidobjanak képzelt szolgálatok fejében. Ellenkezőleg, még azzal se elégedjenek meg az üldözött kiállítók, hogy félre lökik a fosztogató nyomtatványokat vagy irásokat; hanem küldjék azokat, vagy a kiállítás igazgatóságához vagy a kerületi bizottságaihoz, melyek kötelességükhöz képest üldöztetni fogják a szerencsét próbáló hiénákat és lehetetlené teszik nekik, hogy áldozatok kerüljenek a körmeik közzé.

Nagy fontosságú dolog, hogy ezt az óvást tudomásul vegyék és kövessék a vidéki kiállítók, mert a hol az ezredéves kiállítás iránt elkedvetlenedés mutatkozott, mindenütt az 1885-ik országos tárlat drága emlékeire hivatkoznak az iparosok és kizsákmányoltatásnak ismétlődésétől félve, inkább távol maradtak most egészen. Egyszerűen rajtuk áll pedig, hogy megőrizzük magunkat a zsebmetszőktől főleg mert azok csak levelekkel férnek hozzánk és csak rajtuk áll, hogy ne kotorázhassanak a zsebeinkben.

Egy elvet tanuljon meg az érdekelt közönség és ezzel meg van védelmezve minden szédelgés ellen. Az elv az, hogy a kiállítás-igazgatósága és a zsüri előtt minden egyes kiállító képviselheti

önmagát legjobban, a saját becsületes értéke szerint, hogy tehát csak elrontja ügyét, ha akár milyen jogosulatra képviselőre bizza magát, mely költséges és megszegyenítő is. Mert végre is kinőhettünk volna már abból, hogy a vakmerő zsebmetszők lefözzenek bennünket és a mi pénzünkön ivott, pezsgő mellett kiczagják a bolondságunkat.

„Alázatosan bocsánatot kérek!” . . .
„Oh jerum quanta haec mutatio rerum!” . . .

Bizony ki hitte volna, hogy Hegyi Antal alázatosan bocsánatot kér megyés püspökétől, kit oly ripók módou megsértett. S bámulj oh csodálkozóni tudó emberiség, bámulj, megtörtént, a mit még remélni sem mertünk, hogy Hegyi vezekelt, belátta bűnös törekvéseit, megbánta galád támadásait és elégteltelt adott püspökének, a kit diszuópásztor levelében otrombán iuzultált és kitől a alázatosan bocsánatot könyörgött ki, a mit a szentszék — nem tudni, mi okból — meg is adott — a bocsánatot alázatosan kérő hősnek. Egy hős, a ki meghunyászkodva hátrál a gyávaság menhelyére. Ime egy hős, a ki vagdalkozik, s ha kezéből a fringját kiverik, térdre hull és — vezekel. Egy hős, a ki ok nélküli rágalmazásait világgá kürtöli, s midőn kérdőre vonják: alázatosan bocsánatot kér. Egy hős, a ki a zsidót folyton üti ultramontán hirharsouájában, s ha kérdik tőle, hogy miért mindez? Azt feleli, hogy „nem úgy gondoltam, alázatosan bocsánatot kérek!” Ime egy hős, ki nek „rágalmazás az éltető eleme,” ki uton, utfélen firkál valótlanosságokat, füllet kötetekre menőt, s ha üstökön fogják: hősiesen e jelszót rebegi: „bocsánat bocsánat!” Paphoz méltó hősies jellemet ábrázol-e a gyáva meghunyászkodás? Erre feleljen Hegyi, a ki legujabban azt akarja e bohó világgal elhíttetni, hogy miukat nem vesz észre. Hát hiszen mutatni az ily hősies türelmet nem viccz, de belőlről érzi vádjaink fölötté súlyos igazságait és alázatos bocsánatkérés helyett hallgat és vezekel; közben pedig hirharsouájában rágalmaz főszoigabirót, üt zsidót, mert nem tetszik neki a csekély fizetésű jegyzői széken, rágalmaz kormányt, mert az egyházpolitikai törvényeket végre-

valahára érvényre juttatta; s ha mindezekért kérdőre vonják: hősies gyávasággal „alázatosan bocsánatot kér.”

Alljon itt egyébként a „Pesti Hirlap” augusztus 3-iki cikke, melyet Hegyiről ir azon alkalommal, midőn a püspöktől alázatosan bocsánatot kért

„A hecczkáplánok pár év előtt feljött politikai évadjában nem egyszer volt alkalmunk rámutatni a minden egyházi fegyvelemből kirugott politikai duhajkodásra”, a melyet az „ecclesia militans”-nak egy-egy neki rugaszkodott vadóca vitt véghez a tulzók tábora által fennköltöb és szelidebb gondolkodásért „stigmatizált” egyházi férfiak ellen.

Az árulással vádolt hercegprimáson kezdve a káplánja által lejudászott somorjai esperesplébánosig, az örültek házábak üldött egri érsektől egy antiszemita pap által, az üzöbe vett zsidóság védelmére írott főpásztori körleveleért, közelebbről hamvadó poraiban meggyalázott Haynald bitorosig, a magyar kath. klerus legjobbjai egymásután péccztettek ki a vallásos türelmetlenség véresszáju és válogatlan fegyverzetű lovagjai által.

A hecczkáplánok félelem és gáncs nélküli jeles lovagrendjének elvitázhatlanul Hegyi Antal haladt kommandeurként az élén.

A „bove maiori discit arare minor.” Tőle a plébánosról és szentiszéki üluöktől von a hecczkáplán a merész erkölcsi döflödzésre pedát, dr Schusztter Konstantin váci püspökhöz írott, országvilágra szóló csongrádi levelének és ezt nyomban követő kisebb homilitikus műveinek megjelenése óta

De, miut egykoron szent Pál az oláhokat, egy váratlan napou Hegyi Antal is faképnél hagyta a harczoló egyház fenegyerekeit. Nagyhangu vádlóból beállott alázatos bűnbánónak. Csalhatatlanságában kérlehetlen bíróból magát csalódottnak valló vezeklőnek.

A nagy közönség előtt lehetetlennek feltűnő ez állításunk igazolására szolt im ő maga, a váci szentszék jegyzője által hitelesített nyilatkozatában, melyet lapunk mult számában már közöltünk.

Oh jerum, jerum quanta haec mutatio rerum!

És ez a változás a hecczkáplánok vitézkedő hadának egész során be fog következni, ha Magyarország főpapi kara, szakitva hosszú türelmének mai helytelen reudszerével, az egyházi fegyvelemnek rendelkezésére álló eszközeivel odacsördit a tennsőbb hatóságok tiszteletlenségétől ma vitézséget csináló csulás agitátorok közé.

A miut megindultak a csongrádi plébános után a garázdálkodásban, ép ugy megindulnak utánna a meglapulásban, ha ugyan más rezidenciákban is indokolt utánásra talál az egyházi fenyték — váci példája!

Ime bemutatunk egy papot, egy hőst „oly bátor, erőst,” a ki sérteni elég vakmerő, de a küzdő téren térdre borul, mint „alázatosan bocsánatot kérő,” s e gyáva hős nem más, mint a mi plébánosunk Hegyi Antal, a ki nek azt kívánjuk, hogy adjou neki a jó Isten elég lelki erőt és egészséget arra, hogy „alázatosan bocsánatot kérhessev.”
Dixi!

Otthon és iskola.

Valóságos közhelygyüteménnyé lett már az az irodalom, mely az iskola és az otthon összefüggését tárgyalja. Talán át is ment már a köztudatba az a tétel, hogy az iskola oktatása és az otthon nevelése szervesen összefüggnek, hogy segítik egymást, hogy egyik sem érhet el eredményt [a másiknak

— Micsoda maga, — faggatja tovább a kapitány ur.

— Mi vagyok?

— Igen.

— Jelenleg éhes vagyok kapitány ur.

— Sie machens'kein Spass hier. Hallja ne tréfáljon! — mordult rá türelmét vesztett tiszt.

— Kapitány ur kérem ez nem tréfa, von gesteru nichts zu essen! . . . Tegnap délóta semmit sem onni.

— Mi a foglalkozása?

Az együgyü ember arca földerül, szemei fényesek lesznek, azután kevésbé kiegyenesedve büszkén válaszol:

— Művész vagyok.

— Miféle művész?

— Zeneművész.

— Hol?

— A cigányorsban.

*

A ki egyébként az hiszi, hogy ez a tizenhárom napos fegyvergyakorlat egy tortúra, — az végtelen nagy tévedésben van. Hogy vannak többen ilyen tévedésben, arról megvagyok győződve. Csak látni kell ezeket a tejarczu elkényeztetett takutes embereket a kik régóta elszoktak a mező szabad leve-

gőjétől s a czakkumpakk viselésétől, szinte hallani véli azt a keserves panaszt, a mit odahaza kiöntenek a gyengelelkü feleség előtt, ki ezekután valóságos rettegések között lesi ennek az ominozus számu gyakorlatnak az elteltét.

Ne tessék pedig ezt hiinni: . . . Csupa gyöngy itt az élet. S ha naponki 8 órai beschöftidung elmaradna, fogadást mernék tenni, hogy számtalanok lennének, kik még meg is toldanák ezt a rövid kis tizenhárom napot.

Mert hát nem mindennapi élvezet az, a minek itt részesse az ember, ugy berukkolás után csupa vigság, csupa mulatozás a vén bakák tereferéje. Főlelevenedik itt olyan régi bakacsiny is, a mi fegyvergyakorlat nélkül talán sohasem látott volna napvilágot.

Ezt azouban nem volna tanácsos leírni, mert egyeseknek csak azután lenne az igazi rapport, ha haza mennének s otthon az „öreg” helyett a bobitás fejü kis menyecske szabná ki a dienst-reglama nélkül a kurzavassal egybekötött „euzelu-arrestet.”

Cs. K.

hathatos támogatása nélkül. S mind ezek daczára pedagogusok a szülők, azt panaszolják, hogy a tétel csak tétel maradt, s a praktikus megvalósulástól csak oly távol áll, mint akkor, mikor a róla írt moudatok még nem letek általános keletű frázisokká. Azt látjuk, hogy iskola és otthon még most is két külön világot alkotnak, néha pláne egyenes ellentétben álló világokat. S azt is látjuk, hogy gyakran egymás rovására csorbult hatásuk s hogy a közöttük ide-oda járok mindkettőtől egyaránt el idegenednek.

Fő oka e tünetnek az, hogy iskolánk mesterséges alapon áll s nem fejlődött szervezen, hanem egyszerűen proklamáltatott. Hogy oktatásuk nem vehet ügyet a szülők egyszerűségére, míg az otthon természet-szetszerűleg a tanulók individualis nyilvánulását tartja szem előtt. Az iskola az egyformának föltételezett egyedekkel dolgozik, foglalkozik, az otthon a nagyon is különböző gyermek individualitásokhoz alkalmazza módszerét. Ezek az alapjukban ellentétes törekvések okozzák azután, hogy hatásaik különböző erővel kapnak a tanuló lelkiületébe, s ott aztán ide-oda vacillálást eredményeznek.

Talán nagy része van ebben az iskolák túlműködésének, talán magának a tantervnek is, s talán annak a bürokratizmusnak is, melyel sokhelyütt a tanulók oktatása történik, a gyermek nem is tekintetik élő lénynek, o yannak, a kinek megvan a maga speriális szokásai, hajlamai, tehetségei, a kire hatással van az otthon a család, az életmód és sok egyéb alkotó környezet, hanem szinte egyszerű aktának, melyet a hivatalnoknak, ez esetben a tanítóknak vagy tanárnak el kell intézni.

Elismerjük, hogy az iskola nem igen változtathat ezen, hiszen a feuntebb elsorolt okok nagyrésze, ha egyébert nem, hát tisztán pénzügyi tekintetek miatt, nem szüntethetők meg, kell tehát hogy az iskolához az otthon közeledjék. A család könnyebben alkalmazkodhatik az iskolához, mint az iskola a családhoz. Az iskola a tömeggel dolgozik, az otthon ellenben az egyént neveli. A tanítási mód nem alakulhat a mindenkori nevelési rendszerhez míg emez könnyen hozzá simulhat ahhoz.

A szülők feladata tehát, hogy segítségére legyenek a tanítóknak. Ne követeljék, hogy ez segítse az ő nevelési munkájukat, mert szinte fizikai lehetetlenséget követelnek. Ugy ismerjük tapasztalunkat, hogy e segítséget szívesen fogadják, s hogy a menyire lehetséges, maguk is öszeegyeztetni iparkodnak az iskola és az otthon munkáját.

Országszerte a jövő hóban nyilnak meg az iskolák, s megkezdődik megint a kulturmunka, mely hazánk gyarapodásához legalább is annyival járul, mint állami és társadalmi életünknek bármely más erő kifejtése.

Ez alkalommal nemcsak időszerűnek, de szükségesnek tartjuk az otthon és iskola együttműködésének újból való hangoztatását. És szükségesnek tartjuk a szülők figyelemztetését arra a kötelességükre, hogy ez együttműködést a maguk részéről lehetővé tegyék.

Az ő feladatuk, a különböző alapokon álló iskola, és otthon között megegyezést létesíteni. A nevelés nagy munkája legalább is akkora fontossága a gyermek fejlődésére, mint az oktatásé. Ez enyhíti, ez simítja el azt az ellentétet, mely az általánosító tanítás s a tanuló egyénisége között felmerül. A tudatos, okszerű nemcsak megalkuszik

az iskolával, de egyenesen az ő szolgálatába áll. Minden szülőnek pedagogusnak kell lennie, a ki nem általános nevelési elveket követ, hanem a maga médiumához idomítja nevelő rendszerét. Ennek a rendszernek aztán ügyet kell vetni az iskola következményeire is, s igyekeznie kell, hogy a gyermek fejlődési proceszusában ne érezze két különböző, talán ellentétes iránynak reá működő hatását.

Az egyforma irányban működő erők erdője sokkal előbbre visz, mintha az erőknek le kellene egymást rombolniok s csak a maradékkuk működik.

A tanév közeledtével figyelemztetjük az otthonot, hogy közeledjék az iskolához.

Károlyi Gábor gróf és Hegyi méltó párja: az érdi prépost.

Budapesti levelezőnk írja, hogy ott a Drexler-féle vendéglő f. hó 8-án délelben fölötte botrányos scéna színhelye volt. Ezt már csak azért is ideigatjuk, miszerint lássa a világ, hogy Hegyi-k is vannak még méltó kollegái. A Drexler-féle vendéglőben ebédelt a nevezett napon Károlyi Gábor gróf egy ismert nevű törvényszéki bíróval. A szomszéd asztalnál Hortoványi József úr „Magyar Allam” nevű klerikális hírlasona szerkesztője, egy vidéki ösmerőse és egy plébános társaságában, a kiról utóbb küldt, hogy az a mi vezekló Hegyinknek méltó párja; „Nagy-Kelényi és Kis-Kelényi Kelényi János érdi prépost.” Ezzel az asztalnál a prépost ur vitte a szót Hegyi-féle szellemben. Deutsch meggyilkolásáról folyt a szó s a p épóst nem győzte magasztalni a gyilkos rémes tettet. „Jól tette, okosan tette,” mondá a prépost ur bizonyos kenetteljes malasztos hangon, mintha csak a szószéken állana és prédikálna. Így kell tenni a gazsídókkal, ki kell löni az egész fajt a világból, a gróf e szent beszéd-től megbotránkozva, fejét csóválta és halkán odaszólt az asztaltársához: ez aztán a dicső keresztény felebaráti szeretet!

A plébános ur ez után így folytatta: — Az ördöggel kell szövetkezni mondja Kossuth. Nos hát igen, szövetkezni fogunk az ördöggel, csak úgy mint az az alávaló gazember Eötvös Károly és társai!

Ezre azután Károlyi Gábor sem türtöztette magát tovább.

— Hohó, hallja az ur! — szólt a plébános felé fordulva. — Hogy mer ön így beszélni Eötvös Károly képviselőtársamról és barátairól? Hát azt hiszi, hogy önöknek már minden szabad, mert a csuha mögé bujhatnak!

A plébános visszafellett.

— Tudja kicsoda az az Eötvös Károly? Előbb D-ák-párti volt —

— Nos, hát azután? — vágott szavába Károlyi Gábor. — Hát az ur kicsoda?

— Én semmi vagyok, de —

— Azt tartom, hogy a fejében nincs semmi —

— Kérem, én nemes ember vagyok!

— A viselkedése és a gondolkodása nem mutatja, — szólt Károlyi Gábor megvetőleg.

— Különbem nem is törődöm azzal, hogy kicsoda, látom, hogy katolikus pap és ezt igazán röstellem... Kikérem magamnak, hogy barátaimat az ő távolútukban és az én jelenlétemben sértegesse!

Ezzel intett a pinczérnek.

— Huzza ide kérem azt a spanyol falfalat, hogy ezt a szemét-dombot ne lássam!

Hortoványiék erre oda hívták a fizető pinczért és fizettek. E közben a pap helykén, kihívólag kérdezte a pinczértől, ujjal mutatva Károlyi Gábor felé.

— Kicsoda az az ur — ott?

— Gróf Károlyi Gábor!

— Igen? Károlyi Gábor —?

Ezzel fölkelt és oda lépett Károlyi Gábor asztalához.

— Tudja meg legalább, hogy én ki vagyok! És ezzel lettete névjegyét a gróf elé

Károlyi Gábor legott fölkapta a névjegyét és a pap szemé közé vágta.

— Nem vagyok rá kívácsi!

A pap visszahökken, majd fenyegetőleg fölemelte a kezében tartott újságcsoomagot.

— Lássá, én most ugyanezt tehetném.

Károlyi Gábor megragadta az előtte álló sörös kacsót.

— Tessék! — mondá a pap szemébe.

A plébános ur erre fölegyenesedett, egy pathetikus mozdulattal, (melyet úgy látszik a „Hugenolták” fegyverszentelési jelenetéből (esett el) ég felé emelte kezét, azután így szólt, tajtékzó ajakkal, szikrázó szemekkel:

— Vigyázzon! Emlékezzék erre a mai napra! Ez nem marad véres következmények nélkül önre nézve!

Azután elfordult és követte előre bal lagott társát.

Ezzel az épületes jelenet végett ért.

Közönség köréből.

(Jelen rovatban közölttekért nem felelős a Szerkesztő.)

A csongrádi anyakönyvezetői hivatalról.

Ugyiszólván mindenki tudja, hogy a belügyminisztériumtól minden község, s így Csongrád nagyközség előjárósága is kapott rendeletet, hogy az anyakönyvezetői helyiséget október 1-ig rendezze be. E rendelet tárgya a múlt hó 31-én tartott közgyűlés, mely alkalommal megfigyelhették a jelenlévők, hogy miként változik Csongrád hírhedt, vezekló és végtelen nagy természetű szent-szekei ünöke, a ki néppárti fővezér is, galamból — sakallá! A mi legujabban „bocsánatkérő” plébánosunk a tárgyalás elején ama egyházi élezet koczkáztatta, hogy mely szoba és milyen „gunya” illeti meg a kinevezendő anyakönyvezetőt? S később minden átmenet nélkül egész karvaly dühvel párosult néppárti harag kíséretében tiltakozott az ellen, hogy a község tulajdonát képező épületek közül bármely helyiség is anyakönyvezetői hivatalul átengedessék. Hasztalan érveltek a jegyzők a törvényes álláspont mellett, hiába világosították fel a fanatizált páiert ezen alapigazság megdönt-hetlenségéről, hogy a község a már szentesített törvény végrehajtása tárgyában kiadott miniszteri rendelet ellen abszolote nem tiltakozhat, hanem azt minden ellenmondás nélkül mulhatatlannul végrehajtani köteles s hogy ez esetben az engedtelenséget a lázadástól hajszáluyi tér választja el, melyet átlépni senkinek sem szabad, legkevésbé pedig papnak! Ha a község az ujonczozást, mely pedig sokkal több éskellemetlenebb munkával jár, mint az anyakönyvezetés, végrehajtja: nincs, s nem létezhet észszerű ok arra, hogy épen az anyakönyvezetésre ne vállalkozzék. Ez a vad indslatu pap ájtatos kirohanással neki buzduzt, semmi okos szóra nem hallgatott, s az ellenvélemény és nézetem lévő tapintatos szóvokokat a töle már megszokott brutálison durva modorban, paphoz épeuséggel nem illó közönséges kifejezésekkel illette, hogy a bíró csak azért nem rötta meg, mert tudva nagyon fölöle első emeleti beszámíthatatlansága; köztudomású, s mindennapi dolog már ma mindenki előtt, hogy a mi parochiánk feje kész mindeukit a legdurvábban megsérteni, a legszentebbet lábbal tiporni s ezére sarokba szoritva talpat nyalva gyáva módon meg-hátrálni és alázatosan hocsánatot kerni, a mint ezt már másokkal több ízben, püskökével szemben pedig a napokban megtette. A bíró tehát igen helyesen ama véleményen van, hogy ily rágalmazó pap, mint hegyi, senkit nem sérthet, a sértés visszavonásáról mindenki már előre biztos lehet Hegyivel szemben, s így a zabolátlan sértését ugy tekiatheti, mint az egyházipolitikai éretlen te-negyerekék fanatizált meggondolatlanságát, mely már elére is semmisnek tekiatendő. Hegyi nem sérthet, mert ő erkölcsileg már régen jobb létre szenderült. Hát csak nyugodjék békében. K. B.

A „fi (fi)ka.”

A „Csongrádi Lap” mult számában egy aljas czímmel ellátott, alávaló és gyengén összetakolt karmolatot olvas-

tam szegény elaggott atyámról, a mit gunyból egy szerkesztő inas minden megmondolás nélkül közhírré tett. Azt veszem észre, hogy önnek legkevésbé sincs hajlama az írói pályára, inkább mondjon le próba idejéről, mert ön sohasem fogja megközelíteni még Tattár Pétert sem. Ajánlom önnek ezen közmondást: „Quid-quid agis prudenter agas, et respice finem.“ S jegyezze meg magának, hogy atyámról semmiféle gunyos dolgot ne híreszteljen, mert különben mindent elfogok követni, hogy annak idején elégtételt szerezzek magamnak.

Még csak azt ajánlom figyelmébe, hogy jövőre legyen következetes, s közleményeiben ne sajnálkozzék és dicsőítse ugyanazt kit a sorok élére irt czimben megtépett. A szatiroknak volt meg az a tulajdonságuk, hogy ugyanazon szájból hideget is, meleget is fujtak. E kitünő lények tudvalevőleg kipusztultak, hogy pedig ön ezen jeles tulajdonságot hosszú írói pályá folyamán sem lesz képes elsajátítani, azt annyival is inkább bizton állíthatom, mivel ön nem Blázzsik Miska, hanem kismiska.

Kovács Henrik
okl. tanító.

Ujdonságok.

— **Személyi hir.** Pallavicini Sándor örgróf mult pénteken érkezett, hosszabb tartózkodásra a mindszent algyői uradalmában. Az örgróf a pusztaszeri kastélyában lakik.

— **Éleztlap Csongrádon.** A „Tiszavidék szerkesztőségénél“ helyzetbe jutott, hogy előfizetőinek havonként megjelenő éleztappal kedveskedhetik. Az új éleztlap címe „Karvaly“ lesz, mely a helybeli állapotok szatirizálásával fog foglalkozni. Éleztlapunkat, mely e hó végén fog megszületni; ajánljuk közönségünk szíves pártfogásába és jóindulatába. A „Tiszavidék“ előfizetési ára a „Karvalyval“ együtt 1 évre 4 frt, negyedévre 1 frt.

— **Kossuth-kép a megyeházára.** Vármegyénk törvényhatósági bizottsága — köz tudomás szerint — megfestetni határozta közgyűlési terme számára Kossuth Lajos arcképét. A kép immár elkészült, Vastagh György festőművész festette és le is küldte a vármegyéhez, melyet valószínűleg az októberi közgyűlésen fognak ünnepiesen leleplezni. Deák Ferencz és Klauzál Gábor addig szintén elkészülő arcképeivel együtt. Volt alkalmunk látni e Kossuth-képet s mondhatjuk, hogy az Vastagh egyik legszebb alkotása.

— **Vármegyei közigazgatási bizottság.** Csongrád vármegyei közigazgatási bizottsága a f. hó 28-án d. e. tartja e havi rendes ülését a vármegyeház kistermében Szentesen.

— **A megyéről.** Csató Zsigmond dr. alispán f. hó 3-én érkezett haza 4 heti furdözéséből Szentésre, s újból átvette hivatalos ügyeit, f. hó 7-én Cicatricis Lajos dr. várm. főjegyző két heti szabadságra ment, melyből a közg. b. havi ülésére hazaérkezik.

— **Szülők figyelmébe.** A kolozsvári, valamint az aradvárosi kereskedelmi akadémiába a jövő 1895-96-iki tanévre a beiratások f. évi szeptember hó 1-4 ig, d. e. 8-12 óráig eszközöltnék. A kereskedelmi akadémiák első osztályába oly növendékek léphetnek be, kik a gimnázium-, reál-, vagy polgári iskola 4 osztályát legalább kielégítő sikerrel végezték. — A mult évben megnyílt iglói községi polgári fiúiskolába az 1895-96-ik évvel a tanulók az I és II. osztályba vétetnek föl. A beiratások és föl vétel vizsgálatok szeptember első hetében tartatnak. Tanítási díjak a helybeliek 4

a vidékiek 6 frtot fizetnek. Vagyontalan szülők szorgalmas gyermekei a tandíj fizetések alól fölmentetnek, és e tankönyvekkel is segélyeztetnek. Vidéki tanulók tiszteséges magánházaknál havi 12-15 frtért teljes ellátásban részesülhetnek. Ez intézet helyzeténél fogva különösen azon szülők figyelmébe ajánlatik, kiknek óhajuk hogy gyermekeik a német nyelvet elsajátítsák.

— **Bátor leány.** Gulyás Erzsike 9 éves kis leány az elmúlt pénteken délután vizet merítgetett az udvarukon levő gémes kutba. A kut ostorfájának felső vége a lánczól, mivel a gémez volt erősítve kiszabadult, s a vödör és ostorfa nagy robajjal a kutba hullott. Ez idáig még nem lett volna nagy baj, de a kis Erzsike kezével erősen fogta a kutgémhez erősített lánczot s így történt, hogy a kutgémről — az ostorfa és vödör hiányában — a kis Erzsikevel együtt 6 méter magasra emelkedett fel. A lányka nem vesztle lélekjelenlétét, karján tartózkodva 6 méternyi magasságban csüngött a kut felett, míg a segély kiáltására odasiető Patyi Lajos, válságos helyzetéből megszabadította.

— **Szenzációs libahajszá.** Turcsányi Lajos rendőrbiztosunknak, — a kit a plébánosunk „aranyzsínóros . . .“ stb. czimű „czikkében“ megpellengérezett — 4 libája van, melyek, mivel a város háza kapuja folyton tárva-nyitva áll, a libák számtalanszor az utcára mennek, hol erre, hol arra, hol pedig a templom előtti téren kborolnak.

Igy történt aztán, hogy a mi lelki-pásztorunk jeles libapásztorának mutatta be magát, a mely intrikus szerepet Hegyi csak arra akarta felhasználni, hogy a rendőrbiztossal kibéküljön.

Ugy történt ugyanis a dolog, hogy e hó 5-én Hegyi maga hajtott be négy libát a parochiára, s átment Hegyi a város házára, a hol bocsánat kérés hangon arra kérte a városbíró, hogy eszközölje ki közte és a rendőrbiztos között a kibékülést. A városbíró hajlandónak mutatkozott erre, csak hogy Turcsányi, ki a páter szent fogásait már ismerte: vonakodott ezt megteenni; és azt üzentte a szent libapásztorának, hogy a libákat, ha szüksége van azokra, hát tartsa meg magának.

Részünkről csak helyeselni tudjuk rendőrbiztosunk korrekt eljárását ez ügyben, mert így legalább nem lesz alkalma a páternek rágalmozni őt, mint Tóth József számítstet, a kiről tudva van, hogy Antal napján csak a városbíró és 2 tanácsnok unszolására ment el Hegyit „üdvözölni“. (?) Hegyi ezt azzal köszönte meg, hogy Tóthról gunyos élczeteket mondogatott, a melyeket mi nem reprodukálunk az ildomoság kedvéért. Igy ismerik meg a papot, a ki nem más, mint képmutató és bocsánat kérés hős.

— **Honvédek esküje.** Szegedi tudósítónk arról értesít, hogy ott f. hó 5-én a helyorségi tisztikar jelenlétében az 5 honvédyalogezred legénysége esküdött fel ünnepiesen. A felesküdtö délczag honvédekhez Barát Kálmán I-só oszt. százados intézett lelkes, hazafias beszédet.

— **Szeged fogadalmi ünnepe.** Szeged város ujjászületésének fogadalmi ünnepe, — mint nekünk írják — az alsó városi havi bucsu, a mult hétfőn ment végbe óriási néptömeg részvételével. Csak az ország különböző helyeiről idesereglett vidékiek számát 18-20.000 lélekre tartják.

— **Rezdőságunk figyelmébe.** A furdóház melletti merigetónél legények és gyermekek Adám kosztümébe való furdözése, botrányoztatja meg a közönséget, melynek sok hölgytagja is vagyon. Nagyon okosan cselekednék rendőrbiztosunk ha e vastag illetlenséget mielőbb beszüntetné az által, hogy megakadályozná az ily szemérmetlen egyéneknek a merigetónél való furdést.

— **Vándor „művészek“ (?) produkálták magukat f. hó 7-én este a Goda-féle kert-helyiségben. hol szép számú közönség gyűlt egybe a német „zeugerművészet“ végig élvezni. Bizony e „művészek“ a bpesti lebujók állandó lakói, a kiknek Csongrádon talentumok bemutatására alkalmas talaj nincs. Az orfeumi lepkek olyan tudja Isten — miféle világi hanggal énekeltek pikáns couplékat, melyek kétféle értelműségükönél fogva alig nyertek megbotránykozás helyett elismerést. Kár az ily erkölcsnemesítő részvénnyársaságnak engedélyt adni „művésztük“ bemutatására.**

— **Neuschwendler „Pannonia“ szállodájának építését a mult héten fejezték be, s mondhatjuk, hogy e szálloda Csongrádon — ez idő szerint — a legelső. Hatalmas termek a moderu izlés szerint vannak rendezve, úgy, hogy a közönség minden igényei ki vannak ez által elégítve. A díszes és tágas termeken kívül vannak még chambre-separéék, melyek párisi mintára rendeztetek be, s melyeket aranyifjúságunk is valószínűleg pártfogásába veend. Egyébként a „Pannonia“ szállodát. — mely estéukint hangos az I-ső zenekar hegedűtől — ajánljuk az érdeklődő körök szíves jóindulatába.**

— **Öngyilkosság a szomszédban.** A szomszédos Kuu-szt.-Mártonban a napokban Tóth Elemér fiatal gyógyszerész, Tóth Ernő orsz. képviselő rokona, agyonlotta magát. Hogy mi vitte a szerencsétlen végzetes tette elkövetésére: ez iránt semmi felvilágosító irást nem hagyott hátra és hozzátartozói ezt még csak nem is sejtik.

— **Vizbefult emberek.** Szegeden Beslik Jóna gazdaember Maxim nevű kocsisával a Tiszába hajtott, hogy lovait megsztassa. Az ár elragadta a kocsit és a kocsis elmerült a hullámok között. Beslik kiakarta menteni kocsisát, utána ment, de rosszul járt, mert a vizbefuló beléje kapaszkodott és magával huzta a viz alá. Igy mind a ketten elvesztek. Szegdről írják a következő szerencsétlenséget is: Szattler Károly barmadéves tehnikus mint nevelő mákódott özv. Cserhalmay Imréné földbirtokos gyermeke mellett. A minap Szattler fürdeni vitte a gyermekeket a Tiszába, míg ő maga a parton örködött felettük. A kisebbik fiu egyszerre görcsöket kapott a lábába s a viz alá merült. Ezt látva a nevelő, rögtön a kis fiu után ugrott s hosszabb úzás után ki is mentette a gyermeket, de neki a mentés életébe került. Ugyanis alig, hogy a partra ért, a nagy megerőltetéstől összeesett s meghalt szívszélhűtésben. Nagy részvét kísérte sirjába a szegényt.

— **A Szerelmes Misu.** Ery drótos tót, a ki a maródi tányérok- és elrepat fazekakat szokta orvosolni; ez uttal oly cselkedetre vetemedett, mely a büntető törvénykönyv §§ aiba ütközik. Misu ugyanis „kirándulást“ rendezett a bökénybe, s midőn annak vadregényes nagyszerűségében gyönyörködött, meglátott két kis lányt, s lévén Misuak érző kebele, gyengéd érzelmei annyira felvillanyozták szerlemért lányoló hō szívet, hogy képtelen volt elpalástolni a lánykák iránt táplált rokonszenvét. Ezért aztán Misu a paradicsomhoz akart közelíteni, de az egyik éber öre a rendnek még ideje korán ott termett, talán azért, hogy násznagy(?) legyen s talán ezért kerülne Misu a járásbírósság börtönébe, hol valószínűnek véli e vénszi mondást: „a szerelem sötét verem; ezt a szerelem tevő!“

— **Eltörte a karját.** A szokott serénységgel végezte e hó 4-én Serege Gáborné házi munkáját rozsa-utcai lakásán. Egy cserép edényből vizet öntött ki a szerencsétlen asszony a midőn lába megcsuszott ő oly szerencsétlenül elesett, hogy jobb karjában súlyos csonttörést szenvedett. A szerencsétlen asszony azonnali orvosi segélyben részesült s így valószínű, hogy karja hajdani épségét mielőbb vissza fogja nyerni.

— **Uj község.** A Kecskemét mellett fekvő Orgovány-puszta új községgé fog alakulni. A pusztának több, mint 400 tehetősebb gazda lakosa van. A község és a templom helyét a pusztá egyik legszebb

helyén, már ki is jelölték. Az új község törvénykezési dolgában Kecskeméthez fog tartozni.

Halálozás a szomszédban. Kovács Ferencz hódmezővásárhelyi nagybirtokos, volt országgy. képviselő Tátrafüreden szívvel-hűdéssel következtében hirtelen elhunyt. A nemesszívü elhunyt több mint 60,000 frtot áldozott jótékony célra. És pedig: a vásárhelyi főgimnázium fenntartására 5000 frtot, egy templom építésére 10,000 frtot, népiszkolai célra 4500 frtot, az árvaház felszerelésére 5000 frt kész pénzt, az árvaház elhelyezésére egy 20,000 frt értékű telket és házat, az akadémiának műveiből 500 példányt és 2000 frtot, a pesti protestáns árvaháznak 500 frtot stb. A nemesszívü emberbarát holttestét Tátrafüredről Hódmezővásárhelyre szállították.

— **Angyal kellett a jó Istennek!** F. hó 5 én súlyos csapás érte Vladár gyógyszerész urat. Palika nevű kedves kis fiát hosszas betegeskedés után elragadta a kélhetetlen halál. Temetése f. hó 6-án ment végbe az ösmerősök és rokonok nagy részvételével. Aldás leugjen a drága kis halott hamvai felett!

— **A delejes közü juhász.** Szentesi levelezőnk írja, hogy Erdi Mihály juhászbojtár a mult kedden 6 drb juhot hajtott el a Sváb Sándor fábiani birtokos nem nagy örömeire. Az így elcsent birkákat Kutas János husvágónak adta el, kinél a juhbőröket meg is találták. Erdei és Kutas beismerésben vannak és így az ügyet a rendőség a fenyítő bírósághoz tette át.

— **Bicskázás.** A mult vasárnap a nyilt utcán két paraszt suhancz névszerint: Major és Knrucz másik két suhanczot megkéselt. A dolog a rendőség elé került, hol a két bicskás kellő jutalomban részesültek.

— **A borotválatlan káplán.** A káplánok nagy általánosságban borotválkozni szoktak s ez kötelességük is nekik. Kisteleken azonban a káplán mint nekünk írják már most nem fog borotválkozni, ha csak maga meg nem tanulja ennek a tudományak a művészetét. A kisteleki káplán már régebben elrendelte borbélyának, hogy kora reggel menjen hozzá, a midőn még zsidót nem borotvált. A borbélynak azonban a napokban akadt egy korán kelő zsidója, a kit mégis csak a káplán előtt kellett megborotválni. A káplán ennélfogva elcsapta magától a borbélyt. Az ügy természetesen mit sem numerálva, ha nem tárgyalná nagy hangon a faluban, de a jelen formájában nem nélkülöz az antiszemitiztikus mellékzét, a mit különben a káplán a szószéken is hangoztat elégszer. Kisteleki levelezőnk csodálatát fejezi ki a fölött, hogy olyan uri irodalmi ember, mint Várossy Gyula plébános szótalan nézi az ilyen gyerekjátékos hecczelődést, a mely a papi tisztességűdással merő ellentétben áll.

Irodalom.

Általános Levelező és házi titkár czimvel, 15 füzetből álló művet szándékozik kiadni ifj. Nágel Ottó budapesti könyvkiadó czég. A valóban hézagpótló mű első füzetét a hét folyamán vettük kezünkbe. A 3 ivre terjedő füzet nem csak mint levelező, de mint házi titkár is nagybecsű művet képez, mely magába foglal a közéletben előforduló minden családi és más levelek, kereskedelmi és üzleti fogalmazványok helyes szerkesztését. A mű ára füzetenként 25 kr. Megrendelhető a kiadónál.

Szülők figyelmébe. Rég ismert igazság, hogy a világ ismerete egyaránt műveli a kedélyt és a szellemet, s hogy igazán művelt ember a világ ismerete nélkül alig képzelhető el. Minden szülő tehát bizonyára örömmel fogja megragadni az alkalmat, hogy gyermekének olcsó pénzért olyan ajánlatot vegyen, melyből a világon kellemesen szórakozva és mégis híven megismerheti. Ezt a feladatot fényesen oldja meg »Röptében a nagyvilág körül« című amerikai diszmű, melynek magyar kiadását Timár Szaniszló ismert tárczairó rendezte sajtó alá, s melyet az Egyetértés kiadóhivatala bocsát forgalomba. E diszmű összeesen 16 füzetben 256 fényképpel fog tartalmazni a világ minden tájáról. Mindenik egy-egy eredeti fényképfelvétel a világ legszebb helyeiről. Falvak és városok, hegységek és síkságok folyók és tengerek, sziklás bércek és víz-zuhatok, jégborította Gletscher ormok és forró vizet ökládó Geizerek, valamint az építészet, festészet s szobrászat műremekei vannak e képsorozatban egy-egy rövid, de életteli és érdekes magyarázó

szöveggel, élethű fényképfelvételekben ismertetve. Minden füzet 16 fényképet tartalmaz a vidékre való küldéssel együtt nem kerül többé 35 kr-nál. Az egész mű (16 füzet) előfizetési ára 5 frt 60 kr. Az előfizetési pénzek az Egyetértés kiadóhivatalába Budapestre küldendők.

»Az 1848-48-iki magyar szabadságharc története« című nagy illusztrált munkából most jelent meg a 41-ik füzet, a melyben Gracza György a püspöki-kar békekíséretét mondja el igen érdekesen, több eddig ismeretlen adat felhasználásával. E füzetben kezdődik el az aradi 48-as ereklyemúzeum nagybecsű képeinek közlése. Ez illusztrációk közül a legtöbb valóságos unikum, a mely még sehol sem volt közölve.

Közgazdaság.

Vetőmagvak. (Mauthner Ödön tudósítása.) Vörös löhere. Nemcsak hazánkban van jó termésre kilátás, hanem hiteles tudósítások szerint Franciaország és Oroszország is igen jó termésnek néz elébe, ellenben Csehországból és Sziléziából igen kedvezőtlen hírek érkeznek. Amerikában pedig gyenge középtermésre számítanak. Luczernában nálunk jó középtermés ígérkezik, de hogy az árak miképp fognak megállapodni, vagy egyáltalán milyenek lesznek, azt ez idő szerint még megközelítőleg sem lehet meghatározni, a mennyiben a fő termelő országokból mérvadó jelentések nincsenek. — Téli búkkönyvből és téli borsból e héten néhány kocsiakománnyal 6.75—7.50 forintjával (termelő állomáson) elkelt.

Határunkban az aratás a mult hét folyamán teljes befejezést nyert, s a cséplés mindenütt kezdett vette. Határunkban a termés a vidék és a gabonafélék szerint változók. Határunkról általában szólva búzában közép jó, zabban jó, árpában dus termést kaptunk. A szalma határunkban igen gyenge a kötöttebb talajon azonban valamivel jobb.

Egyszerű borpróba. a bor valódiságát könnyen felismerhetjük, ha egy kis szivacsot a megvizsgálandó borba mártunk, aztán egy tányérra tesszük, melynek fenekére egy kis vizet öntöttünk. Ha a bor valódi, úgy a víz csak negyed, vagy fél óra múlva veszi fel a bor színét, míg ellenben a hamisított tüstént megfesti.

Ujabb szer a peronoszpora ellen. Egy szőlőművelő, a ki a peronoszpora elleni szereket évek hosszú során át kipróbálta, a következőket írja: Ismételtén kijelenttem már, hogy az összes poralaku szerek ellen azt a fontos észrevételt lehet tenni, hogy egyenletes, finom szétoszlást nem lehet velük elérni. Legjobbakk a folyékony anyagok, a melyek vízben oldhatók, könnyen és egyenletesen oszlanak szét. Többször volt már alkalmam tapasztalni azt is, hogy a növényi praziták ellen is leg hatásosabb, a lizol és ezért ezzel tettem kísérleteket, a melyek teljesen beváltak. A lizol oldattal való kezelés sem kényelmetlenséggel, sem pedig utókövetkezményekkel nem jár a szőlőre nézve. Az 1—3 százalékos lizololdat még a fejlettebb peronoszporát is kikapuztja és azonkívül a szőlő más parazitáit is előli.

CSARNOK.

A kapitány előtt.

— Apróságok. —

I.

Az ártatlanság báránya.

Mikor bekocogott a rendőri szobába olyan szemérmesen süttötte le a szeméit az öreg, mint a ki vizet sem tud zavarni. Nagyon megtetszett neki a boltban egy pörge kalap. Nem is tudta magát türtöztetni s így szólott a pörge kalaphoz: Ha nem jössz, viszlek.

A vallatás közben szokás szerint megkérdezte tőle a kapitány:

— Volt-e már büntetve?

— É—én?

Olyan hangon mondotta az öreg, mintha sértve érezné magát a kérdés által.

— Na, volt-e?

— Soha! Soha!

— Ne hazudozzék, mert mindjárt utána nézek a lajstromban.

Az öreg nagyot nyelt.

— Hát nem tagadom, egyszer be voltam zárva két napra. De többször nem, — akkor is ártatlannal.

— Hát még? Na, mindjárt utána nézek akkor pedig jaj lesz, öreg!

— Jó, jó! Hát had gondolkozzam egy kicsit. Csakugyan voltam még egyszer hat hétig oda bent. Ezután ám megjavultam.

A kapitány tréfából elővett egy nagy lajstromot.

— Na, mindjárt megnézem, volt-e még több, öreg? Ha hazudott a törvény előtt kétszer jaj lesz a fejének. Rendőr, álljon a háta mögé!

Az öreg megszepeuve tekintett hátra s mikor megpillantotta a feléje közeledő marczona rendőrt, gyorsan felkapta a szót;

— Igen ám, — Vácson is voltam hét esztendeig most j u t e s z e m b e.

II.

Előgyakorlatok.

A rendőr befordította Malcsik Pált a szobába.

— Botrányos dolgot cselekedett az utcán, jelentem a alásnan. — Oditott mint a saál.

Malcsik Pál ravaszul hunyorított a szemével a rendőr felé, aztán dutyi ide, dutyi oda, egész kedélyesen vágta meg a szavával.

— Csak a hangomat pródukálgattam kérem szépen, mert rendőr akarok lenni.

III.

Családi titok.

Felcizáltatta öngysága a piros arcú Rózsikát.

— Felmoudás nélkül, egyszer csak ott hagyott.

— Nem is megyek én többet vissza abba a házba! — patogott a tüzről pattant szobacizicus.

A hivatalos hang nyomba utána dörmögte:

— De vissza fog menni azonnal.

— Nem én.

— Hallja, kapitány ur, most is, hogy felesel.

— Én bizony nem megyek. Annyit mondok, ne erőszakoljon nagysága, mert megéred a nyelvem.

— Ejnye te haszontalan, még így merészkedel feleselni velem! Csak azért is viszsa cizáltatlak.

— Nohát én olyan házba nem megyek, vissza, a hol a nagyságos ur mindig azzal üldöz, hogy adjak neki czvikipuszit.

A nagysága olyan veres lett erre, mint a paprika, aztán olyan gyorsan megperdült. akár csak az orsó s úgy bevágta maga után a rendőri szoba ajtaját, hogy az majd kiugrott a sarkából.

Hogy odahaza miltett a szegény nagyságos urral, az már nem tartozik a kapitány elé.

IV.

A megintervivolt Éva.

A chikágói operitista clubban történt. Mr. James Cook a clubb egy előkelő tagja, kétségbeesetten rohan a titkárhoz.

— Uram, estére seáncot kell tartanunk.

— Lehetetlen, a tulvilág szellemeinek nagy részét estére lefoglalta a bostoni clubb.

— Ejmit, azt a szellemet, melyet én akarok idézni, senki sem hívja, megelégtéltek az utódait.

— Csak nem Éváról akar beszélni?

— De igen vele magával. Asszony volt s feleség. A bibliából úgy tudom, hogy nem voltak cselédei. Meg akarom intervivolni, hogyan élhetett cselédség nélkül? Az én feleségemet a cselédek s miattuk engem a feleségem üldöz, kihoz, tönkre tesz.

— Kérem, kérem, estére rendelkezésére áll ósanyánk szelleme.

Csak az esti seance után remegve olvasta el azt a papirszeletet, melyre Éva szelleme

elirta feleletét e kérdésre: „Hogyan lehetett ön nagysád cselédség nélkül.“ Ezeket olvasta: Férjem sohase kérdezte, hogy kész-e már a vacsora? Sohase kellett érte küldeni a kávéházba, sohase szakadt le a kabátgombja, sohase hozott barátokat kalabriászra, a kinek feketét kellett főzöm, sohase hazudott, hogy nincs ki fényesítve cipője, sohase panaszkodott, hogy nincs rendbe az íróasztala, sohase kiáltott fel a földszintről, hogy hozzák le otthon felejtett esernyőjét, sohase dobta össze-vissza a ruháját, hogy órákig kelljen takarítani utána.

De még aztán magam se jártam kávéházakba, nem adtam jourokat. Mindig tudtam, hogy hová tettem a „kis kulcsokat“, sohase volt nagymosásom, mertha a ruhánk piszkos lett, másik fügefa levelet téptünk le a fáról s a régi ruhát eldobtuk, sohase küldtem az orvosért, s a gyerekekkel magam mentem a sétátra. Igaz, hogy a paradicsó-

mot nem kellett kitakarítanunk, de ki kellett takarodnunk belőle. A hurczolkodást magam végeztem.

Cook még azt is kérdezte, hogy mennyi heti pénzt adott Ádám apánk a feleségének. Éva azonban szégyelvén azt a feleletet, hogy „nem jött ki vele“, hirtelen — eltűnt.

NYILTTÉR*)

Henneberg-selyem csakis akkor valódi, ha közvetlen gyárból rendelik — fekete, fehér és színeseket 35 krtól 14 frt 65 krig méterenként — sima, csikos, koczkázott és mintázottakat, damasztot stb. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 mintázatban stb postabér és vámmentesen, hazhoz szállítva és mintákat postafordulóval küld **HENNEBERG G.** (cs. és kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben Svajczba címzett levelekre 10 kros és levelező-lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek.

*) Az e rovat alatt közlöttékért nem vállal felelősséget a Szerk.

Olcsó téglá.

Elsőrendű, fagymentes, viharuak el-
lentálló szabadalmazott fedélcse-
rőp továbbá járda téglá gya-
log és kocsiutak burkolására, építke-
zési és fagymentes alapozási téglá,
géppelvert téglá négy- és 6
sarkos padolat téglá, stb. a legkitű-
nőbb minőségben igen jutányos árban
kapható:

Uj. Zsoldos Ferenc,

téglagyárában

13-2

Szentesen.

HAZAI ÉS KÜLFÖLDI

BANK JELZÁLOG KÖLCSÖN (K)

BUDAPEST KEREPESI-UT 65., II. EM. 24.

40 évi 5%, százalékos 50 évi 5 százalékos törlesztéses kölcsön
földbirtokra, vidéki házakra és telkekre. —
Malmokra és gyárakra 32 évre 6 százalékos amortisa-
ció utján;

HÁZAKRA ÉPÍTÉSI KÖLCSÖN

50 százalék a megkezdésnél, 50 százalék a teljes felépítés után
6 százalék mellett. — **10,000 forintig** való 1/4 évi tör-
lesztéses 6 és 7 százalékos személy hitelek pontos lebonyolítása.

HAZAI ÉS KÜLFÖLDI

BANK JELZÁLOG KÖLCSÖN (K)

Budapest, Kerepesi-ut 65. sz. II., emelet 24.

ESZENCZIAKAT

rum, cognac,
mindennemű
szeszes italok,
asztali likörök
és különleges-
ségek azon-
nali elhibáz-
hatatlan elké-
szítésére a leg-

kitűnőbb minőségben szállítok.

Azonfelül ajánlok 80 fokú, vegyi-
leg tiszta eczetszencziát kellemes
ízű borecetet és közönséges ecetek
gyártásához. Leírások és használati
utasítások ingyen mellékeltek.

Kiváló eredményért keskedem.

Árlapot bérmentve küldök.

Pollák Károly Fülöp

eszencziák különlegességek gyára PRÁG.

190. D.

4-21

Clayton & Shuttleworth
mezőgazdasági gépgyárak Budapest Váci-körút 63. sz.
által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:

Locomobil és gőzcsepítő-gépek-készletek
2 1/2 egész 12 lóerőig, továbbá járgány-
cséplőgépek, tisztító-rosták, kon-
kolyozók, kaszázó- és aratógépek, boronák, szénagyűjtők.

„COLUMBIA” a legjobb sorvatógépek, szecsknógók, répvágók, kukorica-
morzsolók, darálóok, őrlő-malmok.

2 és 3 vasú elék
és minden egyéb
Egyetemes aszál-ekék
gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kérésre ingyen és bérmentve küldetnek.

Az embernek nincs az

EGÉSZSÉG-

énél drágább kincse, miért is az, a ki ny
vagy idült
gyomor-, bél-, tüdő- vagy mellbaj,
valamint minden

belső bajban,

és pedig: sárgaság, székrekedés, há-
nyinger, szédülés ájulás, felbőfögés,
aranyér, epetululás, máj-és altesti bán-
talmak, vértululás, a fej- vagy szív-
hoz, köhögés, nehéz lélegzés, rekedt-
ség, éjjeli izzadás, vérköpés, nyílalás,
álmatlanság, szivdobogás, kűszvény
vagy csuszban szenved, biztos sikert ér
el az

EGÉSZSÉGI REGULATOR által
Ára használati utasítással 2 kor. (1 frt.)
Postán küldve láda és fuvarlevélért 40
filérrel (20 kr.) több.

SZÉTKÜLDÉS A VIDEKRE csakis a
„HATYUHOZ” címzett
20-20 gyógyszerartarbol,
BUDAPEST VI., szabolcs-utca 32. szám.